

AVMAGRINGSPELLERNA.

(Melodi: Vaxholmsflickan.)

Det fanns en flicka i Askersund,
som av naturen var tjock och rund,
och mycket åt hon, och värre blev hon,
men efter avmagringspiller skrev hon.

Hon skulle tagit dem enligt lag:
blott några stycken för varje dag,
men för att bliva så smal som masken,
så slök hon allt vad som fanns i asken.

Och verkan heller ej uteblev:
i synen liknade hon en slev,
och hennes kroppshyddas vart ej fager –
hon borde skickats till ön Amager.

Skelettet skramlade, när hon gick;
av alla fick hon en ömkans blick.
Hon tordes aldrig gå ut i solen,
ty benen skuro igenom kjolen.

Men flickans fästman, ett stackars nöt,
bjöd henne sitta uti sitt sköt;
där satt hon kvar, och han fick ej då'na
förrän hon sågat utav'en knäna.

En smula rädd om sitt arma liv
han drog sig undan, ty som en kniv
skar hennes kyssar hans kind och läppar,
och hem han linka på tvenne käppar.

Att detta kvinnliga fenomen
få "knäppa av" var man inte sen,
för fotografen dock hände fauten,
att flickan fastnade ej på plåten.

Men när en morgon hon borta var,
och sängen synats av mor och far
från största skruven till minsta gängan –
så låg en benhög i ena kängan.

